

ste i skibe, ligesom udvalgets anden rapport vedtoges.

Under den efterfølgende behandling i plenarforsamlingen blev udvalgets anden rapport vedtaget uden afstemning.

VII. Udvalget om søfarendes velfærd til søs og i havn.

Udvalget, der afholdt 6 møder, bestod af 51 medlemmer (27 regeringsrepræsentanter, 12 skibsrederrepræsentanter og 12 sømandsrepræsentanter). Til formand valgtes den ghanesiske regeringsrepræsentant *Quartey*, til viceformænd den franske skibsrederrepræsentant *Peyrot* og den britiske sømandsrepræsentant *Murphy*. Til rapportør valgtes den franske regeringsrepræsentant *René*.

For at opnå lighed ved afstemninger tillagdes der hver regeringsrepræsentant 4 stemmer, medens skibsreder- og sømandsrepræsentanterne hver havde 9 stemmer.

Som grundlag for udvalgets forhandlinger forelå en af ILO udarbejdet blåbog, indeholdende en redegørelse for og resultaterne af sagens behandling på den forberedende tekniske søfartskonference i Genua i 1969, samt et af ILO udarbejdet udkast til en rekommandation om emnet.

Generalsekretærens repræsentant i udvalget mindede om, at der i 1936 var vedtaget en rekommandation om søfarendes velfærd, og at dette spørgsmål ved flere lejligheder var blevet diskuteret i Joint Maritime Commission og i en herunder nedsat tripartær underkomite.

I 1967 havde Joint Maritime Commission foreslået styrelsesrådet, at spørgsmålet påny blev taget op med henblik på vedtagelsen af en supplerende rekommandation.

Under den almindelige drøftelse i udvalget havde repræsentanter for flere internationale velfærdsorganisationer ordet. En repræsentant for International Christian Maritime Association oplyste, at organisationen havde 52 medlemmer og opretholdt velfærdsaktiviteter i 65 lande og 500 havne. Han udtrykte tilfredshed med de forbedringer, der især på ILO's initiativ havde fundet sted med hensyn til søfarendes arbejde og tilværelse og pegede navnlig på stedfundne forbedringer i spørgsmålet om søfarendes samkvem med deres familier, den frie cirku-

lation af velfærdsmateriale mellem skibe og havn og den udvidede ferieret for søfarende. Der måtte især findes en løsning på spørgsmålet om søfarendes idrætsaktiviteter i havn. Organisationen havde foretaget forskellige studier vedrørende søfarendes velfærd. Disse studier ville blive stillet til rådighed for ILO.

En repræsentant for International Council on Social Welfare understregede nødvendigheden af at anvende særligt uddannet fuldtids personale i velfærdsarbejdet og fandt, at det var en mangel ved det foreliggende udkast til rekommandation, at det ikke nævnte nødvendigheden af, at der stilledes uddannet personale til rådighed for de søfarende familier med henblik på hjælp til løsning af deres problemer.

Også en repræsentant for det amerikanske United Seamen's Service havde ordet og gav en redegørelse for organisationens arbejde, hvis mål var fremme af søfarendes velfærd. Organisationen havde afholdt flere møder og symposier over hele verden.

Udvalget gik derefter over til en gennemgang af det foreliggende udkast til rekommandation.

Præambelen og paragraf 1 og 2 vedtoges uden ændringer.

Paragraf 3 om sammensætningen af nationale eller regionale velfærdsråd blev vedtaget, efter at der på forslag fra redergruppen var indføjet en mulighed for sociale organers („social bodies“) repræsentation i rådene.

Paragraf 4 og 5 vedtoges uændret.

Paragraf 6 vedtoges ligeledes uændret, idet et af den australske regeringsrepræsentant fremsat forslag gående ud på, at udelade bestemmelsen om, at en del af de personer, der varetog velfærdsarbejde for søfarende, burde være heltidsbeskæftiget ikke fandt tilslutning.

Paragraf 7 blev vedtaget, efter at der var foretaget en mindre ændring med henblik på at undgå *unødvendig* overlapning ved oprettelse af velfærdsfaciliteter.

Paragraf 8-13 vedtoges uden ændringer.

I paragraf 14 om den frie cirkulation af velfærdsmateriale indføjedes efter forslag af den norske regeringsrepræsentant ordet „avisser“.

På den forberedende tekniske søfartskonference i Genua i 1969 var spørgsmålet om